

Barbara O'Neal

ACEST
LOC
MINUNAT

Traducere:
Oana-Ancuța Cristinoiu

NICULESCU fiction

Capitolul 1

Meadow

Dormeam adânc când a sunat telefonul. Îmi spulberă starea de visare și mă trânteste într-o stare de alertă maximă. Telefoanele nu sună în mijlocul nopții fără motiv. De multe ori nu sună deloc, de când tehnologia ne-a permis să punem pe silențios pe oricine de care nu vrem să auzim.

Augustus.

Cu gâtul înțepenit, mă lupt să ajung la telefon. Mijesc ochii la ecran, clilesc la lumina puternică, dar nu este un număr pe care să-l recunosc. Las telefonul pe pat și mă cui-băresc mai adânc în plapuma pufoasă. O siluetă de pisică, moale și nemișcată, se întinde peste gleznele mele, iar eu încerc să nu mă mișc atât de mult încât să o deranjez. Lângă pat, cei doi câini ai mei sforăie. Elvis, cu nasul lui mare, sună ca un tren. Mă face să zâmbesc. Mai bine câini care sforăie decât bărbați care sforăie, spun eu mereu.

Telefonul sună din nou și mă tem brusc că ar putea fi Maya, care încearcă să dea de mine. Am ignorat-o o dată, exasperată de drama ei, iar asta nu a dus la nimic bun. Nu i s-a permis să dea multe telefoane la dezintoxicare, dar am luat telefonul, pentru orice eventualitate.

— Alo? Maya, tu ești?

— Sunt Norah.

Îmi dau părul la o parte din ochi. Norah este cea mai recentă parteneră a fostului meu soț și nu m-a mai sunat niciodată.

Un fior umed îmi străbate spinarea.

— S-a întâmplat ceva? Augustus e bine?

— Nu, se plânge ea. Nu! E mort.

Inima mi se strânge cu putere.

— Ce? Nu se poate așa ceva. Tocmai l-am văzut aseară.

Mă ridic din pat, iar picioarele mele ating podeaua.

— Ce s-a întâmplat?

Plânge în hohote, incoerent, și asta mă face să mă impacientez până când îmi amintesc că abia are treizeci de ani.

— Norah, respiră adânc. Ce s-a întâmplat?

O aud cum inspiră și expiră.

— Nu știu. Se poate să fi avut un atac de cord sau ceva de genul ăsta, cred ei.

Augustus. Pentru o clipă, mintea mea se oprește, umplându-se cu imaginea mâinilor lui mari și competente. Mâini senzuale. Puternice.

— Ești acasă?

— Da.

— Vin imediat.

— Mulțumesc, respiră ea ușurată.

Închid și, pentru o clipă lungă, nu mă mișc. Un urlet îndepărtat se ridică în mine, ca un coiot care strigă. Lumea nu va mai fi la fel fără el. Îmi las fața în mâini. Nicio lacrimă, doar o străfulgerare care creează un caleidoscop de imagini aranjate de-a lungul a treizeci de ani.

Augustus.

— S-a făcut. Cum rămâne cu restaurantul?

— Îl închidem pentru o săptămână, până când vom rezolva lucrurile. Putem discuta când să redeschidem după ce rezolvăm logistica pentru toate celelalte lucruri.

— Am înțeles.

Kara este o femeie extrem de competentă, în vârstă de 50 de ani, solidă, care conduce P&P de un deceniu.

— Ceva despre înmormântare? Știm ceva detalii?

Întrebarea mă doboară, iar picioarele mi se transformă în cauciuc. Mă așez pe scaun, fără aer, și privesc spre câmpuri, la rândurile de dovlecei rari și roșii, care strălucesc sub luna aproape plină.

— Fără înmormântare sau comemorare. Vrea să fie incinerat și împrăștiat deasupra Pacificului.

— Mmm. Kara trage aer în piept. S-ar putea să vrem să facem ceva pentru angajați peste câteva săptămâni.

Dau din cap, încă incapabilă să mă ridic. Un tremur fin se propagă sub pielea mea, de la frunte la umeri, în jos pe spate și pe piept, pe brațe și picioare, ca și cum aș îngheța.

— Putem vorbi despre asta.

— După ce ne vor da cadavrul, unde ar trebui trimis pentru incinerare?

Mă încrunt.

— Să ne dea cadavrul?

— Da. Cauza morții este neclară, așa că medicul legist trebuie să facă o autopsie.

— Norah a spus că a făcut un atac de cord.

— Nu e clar. Fata a spus că era slăbit și a leșinat.

Această imagine îmi provoacă un val de durere pe șira spinării.

— L-am văzut chiar aseară, spun, și chiar și eu pot auzi că vocea mea este înăbușită. Părea să fie bine. Nu a fost bolnav, nu-i așa?

— Îl știi pe Augustus. Lucra cu un braț amputat și se jura că e bine.

Inspir, încet, cu dureri în fiecare parte a corpului meu.

— Ești bine, Meadow?

— Nu. Dar voi fi. Dar tu?

— Nu prea.

Stăm în tăcere, legate prin conexiunea telefonică, și privim la gaura de dimensiuni atomice care a fost făcută în viețile noastre. În timp ce mă gândesc la viitor, mi se pare ușor posibil ca, fără el, lumea să se oprească pur și simplu. În cele din urmă spun:

— Trebuie să plec. Norah e isterică.

— În regulă. Vorbim mâine dimineață.

În întuneric, țin telefonul în palmă, întrebându-mă cum să le dau vestea fiicelor mele, Rory și Maya. Mai ales Mayei, care mai are două săptămâni până să iasă de la dezintoxicare. Oare asta o va deraia complet?

În cele din urmă, mă adun și mă îndrept spre *Belle l'Été*, casa în care am petrecut douăzeci de ani construind un imperiu împreună cu fostul meu soț. O casă pe care am iubit-o și pe care am urât să o părăsesc. O casă în care locuiește acum o femeie care va trebui să plece.

Nu-mi face nicio plăcere să aflu că el o înșela și pe ea.

Capitolul 2

Norah

O aștept pe Meadow în miez de noapte, vegheată de o lună brutal de strălucitoare, în balconul dormitorului pe care îl împărțeam cu Augustus, fumând țigări adevărate, care nu sunt același lucru cu vaping-ul, orice ar spune lumea. Fumez una după alta până când simt gust de plumb în gură și nu mai există suficientă apă în lume pentru a scăpa de el.

Augustus este mort. Nu pot să mă obișnuiesc cu gândul ăsta.

La naiba. O durere mă străpunge și îmi trece un șoc prin stomac. Pentru prima dată găsisem ceva ce credeam că pot numi al meu, un bărbat care m-a venerat din prima clipă în care ne-am întâlnit, un bărbat care m-a scos din viața mea grea și m-a introdus în eleganța vieții lui, în conacul său în stil spaniol cu vedere la ocean, într-o lume în care nu trebuia să-mi fac griji pentru următoarea masă. A fost ca într-unul dintre romanele de dragoste pe care una dintre mamele mele adoptive obișnuia să mi le citească cu sutele. Nu am crezut niciodată că așa ceva s-ar putea întâmpla în viața reală.

Mi-am aprins o altă țigară. Inspir, expir cu putere, privesc cum fumul albastru se ridică într-un nor spre lună.

De fapt, nu am venit în California pentru Augustus. Am venit să o gădesc pe Meadow.

Cartea ei mi-a schimbat traiectoria vieții. Știam că vreau să scriu și mă specializasem în studii de gen la Universitatea din Pennsylvania, cu o bursă completă. Am fost o studentă bună – una dintre cele mai bune – și nu pentru că cineva m-a ajutat prea mult, ci pentru că am muncit din greu. La sfârșitul primului an de facultate, încercam să-mi dau seama ce vreau să fac.

Am găsit cartea lui Meadow din pură întâmplare, rătăcind printre rafturile cu memorii și istorii gastronomice dintr-o librărie preferată din apropierea campusului, *House of Our Own Books*.

Până atunci citisem toți clasicii din domeniul gastronomiei, bineînțeles. La un curs de literatură, am citit-o pe M.F.K. Fisher și mi-au plăcut foarte mult povestirile ei bogate și clare despre mâncare. Găsisem blogul original arhivat al lui Julie Powell despre experimentul ei de un an de zile, în care a gătit fiecare rețetă din prima carte de bucate a Juliei Child și am fost complet cucerită. Scrisul ei era mai tăios decât al lui Fisher, dar și mai pământesc. L-am descoperit pe Bourdain, m-am îndrăgostit de abordarea sa luxuriantă a vieții și am plâns timp de trei zile când s-a sinucis.

I-am citit pe toți. Și apoi am găsit-o pe Meadow Beauvais. Fusese o zi teribilă. Am depus toate eforturile în încercarea de a obține un stagiu la o editură pe care mi-o doream cu disperare. Vineri, am aflat că îl pierdusem în favoarea unuia dintre prinții universului care populau regatul auriu în care încercam să pătrund.

Încă mai trebuia să merg la serviciu la ora cinci și să servesc cocktailuri pentru alți prinți care îmi dădeau bacșișuri

și flirtau agresiv, dar era încă prea devreme să mă prezint la muncă și am pierdut puțin timpul în librăria din apropierea barului. Librăriile pot rezolva orice problemă, cel puțin pentru o vreme. Era umed și prea cald înăuntru, luminile strălucitoare contrastau cu fondul zilei cenușii, și totul mirosea a hârtie și a lipici și a praf și a oameni și a lână umedă și a cafea care fierbea undeva. Numai acest loc al minunilor mă putea liniști.

Cartea lui Meadow se afla pe un raft lângă cărțile de bucate, iar aici nu era locul potrivit pentru ea. Nu era o carte de bucate. Era o carte de memorii.

Văzusem și înainte cartea „*Between Peaches and Pork: A Celebration of Sustainable and Festive Food*”*. Coperta este roșie ca o tomată pentru a se potrivi cu bluza țărănească cu mâneci scurte pe care o poartă Meadow în fotografia în care zâmbește la aparatul foto, cu un coș plat și enorm de ierburi ținut în echilibru pe șold. Este uluitor de frumoasă, desigur, cu acel păr lung și ondulat de culoare roșie și cu ochii mari și palizi, iar fotograficul a oferit privitorului doar o frântură din decolteu, lăsând să se întrevadă sâni voluptuoși care se potrivesc cu buzele ei succulente și cu invitația din ochii ei. Ține un măr în mâna liberă.

Nu poți să nu te îndrăgostești de ea, sau poate că îți dorești să-ți odihnești capul pe pieptul ei și să o lași să-ți cânte până adormi. Demetra supremă, mama tuturor. Bineînțeles că eu, fiica fără mamă, am fost atrasă de ea. Cum aș putea să mă abțin? Și chiar în timp ce îmi intelectualizam dorința, ușor jenată de nevoia mea persistentă, acea fetiță orfană a luat cartea.

* Între piersici și carne de porc: O celebrare a mâncării sustenabile și festive (în limba engleză, în original)

Peaches and Pork. Titlul cărții, numele restaurantului. Povestea unei căsnicii. Cine ar putea să nu se îndrăgostească puțin de Augustus, de felul în care ea a scris despre el, de felul în care el a iubit-o?

Căsnicia lor a eșuat când am ajuns eu în Santa Barbara, atât cât se poate spune că o căsnicie eșuează după douăzeci de ani. Are importanță doar dacă durează o veșnicie? Adică, aș fi destul de fericită cu douăzeci de ani de aproape orice.

În orice caz. Inspir mai mult fum acru. Meadow. M-am îndrăgostit de imaginea ei, de cuvintele ei, de felul ei amuzant de a scrie. M-am conectat cu ea atât de profund, simțind că mă cunoștea cumva, că dacă ne-am fi întâlnit, am fi fost prietene.

Cartea m-a trezit. Dacă clubul băieților nu mă lăsa să intru, îmi voi croi propriul drum. Mi-am schimbat direcția de interes, scriind despre femei și mâncare, și am reușit să obțin un loc la școala de absolvenți de la Harvard. În mintea mea, mă gândisem mereu să o intervievez pe Meadow, alături de alte femei bucătar, în special să îi adresez întrebări despre modul în care au influențat lumea dominată de bărbați din domeniul gastronomic.

Mi-a luat ceva timp să termin programul de absolvire, să lucrez în același timp ca să mă întrețin, dar și să urmez cursurile. Eram epuizată de toată situația, întrebându-mă de ce nu-mi găseam un loc de muncă potrivit și nu mă apucam de treabă, când Meadow a apărut din nou în vizorul meu. A fost numită unul dintre cei mai importanți influențeri culinari din țară, iar Padma a invitat-o să fie co-prezentatoarea unui episod al emisiunii sale de televiziune, unul care prezenta bucătăria californiană.

Am devenit obsedată de interviurile cu ea. Cel puțin așa am spus în e-mailul meu de aplicare, pe care l-am trimis cu grijă la *Peaches and Pork*. Ceea ce îmi doream cu adevărat era ca ea să... nu știu. Să mă adopte.

Ei bine, nu chiar așa, dar dacă e să fiu sinceră, foarte sinceră, asta îmi doream. Am vrut ca lumina din zâmbetul ei să mă încălzească. Am vrut să fiu ea.

În plus, are un soi de mister.

S-au scris multe despre Augustus, cu personalitatea sa debordantă și farmecul său deosebit. După părerea mea, el a fost mult mai puțin interesant decât Meadow, ale cărei origini au fost umbrite și deloc lămurite. Unde a crescut? De ce se știau atât de puține lucruri despre primii ei ani de viață? În lectura mea, ea părea să fi propulsat restaurantul *Peaches and Pork* spre succes, ea era femeia din spatele tronului, ca să zic așa. Am avut gânduri nobile și puternice de a o ridica la rangul de regină. Împărăteasă, poate.

Meadow se afla în Australia când am luat legătura cu ea, așa că e-mailul meu a fost citit de Augustus, care m-a invitat să vizitez restaurantul.

Așa se face că, într-o zi toridă și fără pic de vânt din septembrie, când amenințarea unui incendiu atârna ca un pumnal pe fundalul strălucitor al cerului, am parcat mașina închiriată în parcarea de la *Peaches and Pork* și am coborât, dezlipindu-mi bluza de pe spatele transpirat. Îmi lăsasem părul desfăcut, dar acum regretam această decizie. Mai bine niște urechi care să iasă în evidență, decât să mă îmbib de sudoare pe gât.

Prea târziu. Am încuiat mașina și m-am apropiat de ușa din față a restaurantului. În plină zi, se vedea cum timpul își lăsase urmele asupra restaurantului, în fațada de lemn

îmbătrânită de ocean și în fontul învechit de pe firmă. Nimic din toate astea nu conta, desigur, pentru că toate ferestrele și terasele dădeau spre ocean, plaja fiind puțin populată într-o zi de marți.

Citiseam multe despre Augustus și se vorbea mult despre carisma sa. Pe atunci avea deja 60 de ani, era cu mulți ani mai în vârstă decât mine, iar această întâlnire nu era decât o formalitate, o oprire în drumul meu spre Meadow.

Restaurantul nu era deschis decât pentru cină în timpul săptămânii, iar eu a trebuit să clipesc în întunericul din jur când am intrat, împingându-mi ochelarii de soare pe cap pentru a-mi ține părul în loc. Aerul dinăuntru era răcoros și mirosea a margarita și a ceapă sotată. Muzica răsuna de undeva din spate.

— Alo? E cineva? am strigat eu, așteptând în sufragerie un minut.

Învățasem pe pielea mea că unii bucătari erau foarte pretențioși cu privire la străinii care intrau în bucătăria lor, așa că m-am ferit să forțez ușile către sanctuarul interior.

Muzica era ceva cu aromă de blues. Am auzit cum cineva toca ceva, toca rapid, și sfârâitul a ceva ce era aruncat într-o tigaie fierbinte. Un bărbat cânta. Poate că nu era blues. Nu eram atât de familiarizată cu el, dar o versiune a poveștii lui Beauvais spunea că ar fi fost născut și crescut în New Orleans. Existau mai multe povești despre el, de fapt, între care părea să jongleze în voie – copilăria din New Orleans, anii petrecuți în Montreal, verișorii din Franța. Părea un iluzionist, inventând lucruri care să se potrivească oricui îi puneai întrebările.

Nu m-am gândit prea mult la el, ca să fiu sinceră, înainte de a împinge în cele din urmă ușa de la bucătărie.

Stătea în fața unei tejghele lungi din inox, tăind ceva care necesita un oarecare efort, efort care îi dezvăluia tendoanele bicepsilor și umerilor sub un tricou alb subțire care îi îmbrățișa pieptul și abdomenul neted și care scotea în evidență talia unui bărbat mult mai tânăr. M-a frapat eleganța corpului său, forma fizică. Pielea lui era de o culoare pământiu-roșiatică, un contrast cald cu tricoul alb iar mâinile lui erau neașteptat de convingătoare.

S-a oprit când am intrat, și și-a ridicat capul. Fotografiiile nu-i făcuseră dreptate. Deloc.

— Bună ziua, a spus el. Tu trebuie să fii Norah.

Avea un ușor accent, vag franțuzesc. Vocea însăși era remarcabil de profundă. Muzicală.

Și-a șters mâinile pe șorțul legat în jurul taliei și a dat ocol tejghelei. Era înalt, lucru pe care îl știam, dar să vezi pe cineva de un metru nouăzeci în persoană este cu adevărat ceva remarcabil, iar el se mișca cu un fel de ușurință lejeră care a stârnit lucruri în tot felul de locuri din corpul meu. Mi-a înghițit mâna întinsă cu ambele palme, iar eu am privit în sus la chipul care arăta într-adevăr semnele trecerii anilor, dar numai în cel mai ingenios mod posibil – riduri de soare la colțurile ochilor, o încrețire a sprâncenelor, bucle albe care se contopeau cu negrul din barbă și, bineînțeles, celebrul păr, bogat și ondulat.

Aura lui m-a cuprins, m-a sedus în câteva secunde. S-a uitat în jos, direct în ochii mei, ca și cum aș fi fost cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, și ne-am privit unul pe altul timp de un minut întreg, în tăcere.

— Ne-am mai întâlnit cumva? m-a întrebat el în liniște. Simt că ar trebui să-mi amintesc.

Am clătinat din cap.

— Nu, am spus, simțindu-i mâinile lui fierbinți în jurul meu.

Mirosea a ciocolată și coriandru, a ceva atât de apetisant de păcătos încât aș fi gustat din el indiferent de preț.

Am uitat complet de Meadow.

Asta, după cum s-a dovedit, a fost o greșeală.